

OPT'

Biblioteca Municipală
B.P. HASDEU

calea ta spre cunoaștere!

Biblioteca Municipală
B.P. HASDEU

*Calauza ta spre cunoastere**

OPT'

VITALIE COLȚ
RODICA GOTCA
IULIA IAROSLAVSCHI
ARTIOM OLEACU
ANASTASIA PALII
ELENA RĂILEANU
DOINA ROMAN-BACIU
VERONICA ȘTEFANEȚ

CZU 821.135.1(478)-1-82

O-68

Coordonator: Dumitru Crudu

Redactor: Dumitru Crudu, Moni Stănilă

Concept grafic/fotografii: Veronica Ștefanet

noiibarbari.wordpress.com

facebook.com/noiibarbari

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Opt' / Vitalie Colț, Rodica Gotca, Iulia Iaroslavschi [et al.] ;
coord.: Dumitru Crudu ; Bibl. Mun. „B. P. Hasdeu”. – Chișinău :
S. n., 2017 (Tipogr. „Notograf Prim”). – 109 p. : fig.

100 ex.

ISBN 978-9975-84-048-4.

821.135.1(478)-1-82

O-68

CHIPUL POEZIEI TINERE DE AZI

De la debutul lui Ion Buzu cu volumul „3ml de konfidor” și al lui Victor Țvetov cu „În lipsa unor lucruri importante” iată că au trecut patru și, respectiv, doi ani și e firesc să ne întrebăm: da cine urmează după ei? Da cine rupe azi norii în poezia tânără din Basarabia? Azi, la sfârșitul lui 2017?

Pendulând între viața de la țară și cea de la oraș, între familia de la sat și jobul de la oraș, între trecut și prezent, între spațiul intim și cel public, între revoltă și resemnare, între biografie și existențialism, între douămiism și post-douămiism, Ion Buzu și Victor Țvetov au reușit să aducă ceva nou în poezia română de azi din Republica Moldova și în România, dar oare poeții tineri de după ei și-au găsit vocea și cu ce vin ei în poezie și, mai ales, cine sunt ei?

Tânăra poezie de azi are chipul Rodicăi Gotca, Anastasiei Palii, Veronicăi Ștefăneț, Doinei Roman-Baciu, Elenei Răileanu, Iuliei Iaroslavschi și al lui Vitalie Colț și Artiom Oleacu.

Nu toți, firește, și-au găsit drumul lor, unii încă și-l mai caută, dar cei care și l-au găsit, nu seamănă cu Buzu și Țvetov. Scriu o poezie diferită, cum este diferită și viața pe care o trăiesc.

Cu ajutorul acestei antologii, tinerii poeți din OPT vor să-și aranjeze ploile înainte de-a apărea cu o carte de debut.

Citind antologia, sper să vă convingeți că cei din OPT sunt niște tineri poeți adevărați. Eu m-am convins de asta.

Cei opt poeți din această antologie frecventează ședințele Atelierului de poezie și proză „Vlad Ioviță”, care are loc la Biblioteca Municipală „B.P.Hasdeu”, în fiecare sâmbătă. Acolo i-am și cunoscut.

Și asta este una dintre bucuriile mele.

DUMITRU CRUDU

VOCI CARE SE DISTING CLAR

Dumitru Crudu a reușit întotdeauna să facă multe lucruri extraordinare pentru ceilalți. În 2008, când am venit prima dată în Chișinău, conducea atelierul Stare de Urgență, devenit ulterior Vlad Ioviță. Acolo i-am cunoscut pe câțiva autori exponențiali pentru literatură tânără basarabeană: Ion Buzu, Emanuela Iurkin, Ecaterina Bargan și alții.

De mai puțin de un an, Dumitru Crudu a reluat atelierul de scriere creativă. Sunt sigură că unii din cei prezenți în această antologie vor avea un cuvânt de spus cu timpul. Deja sunt voci care se disting clar de la Veronica Ștefăneț și Rodica Gotca la Artiom Oleacu și Anastasia Palii. Se observă cu ușurință că Vitalie Colț și Veronica Ștefăneț vin dintr-un spațiu plin de muzică, pentru că majoritatea textelor s-ar potrivi pe un album muzical. Doina Baciuc încearcă să se definească prin antiteze, în timp ce Elena Răileanu se apropie mai mult de o poezie religioasă. Extrem de juna Iulia Iaroslavschi vine cu câteva texte care redau vădit tematica specifică vârstei.

Desigur că acești tineri nu sunt egali, și cred că vor mai crește în anii următori, însă tocmai diferențele demonstrează că Dumitru Crudu știe să-i încurajeze conform ariilor poetice preferate de ei, nu să forțeze (impună) o aliniere de gust și generație.

MONI STĂNILĂ

VITALIE COLȚ

Născut pe 26 noiembrie 1972 în s. Mălăiești, r. Grigoriopol, absolvent al Colegiului de Medicină din Bender; membru al formațiilor „Snails”, „Furiosnails” și „Via Dacă”. Colaborează cu diferiți artiști din RM și România în domeniul muzicii, teatrului și filmului; textier, a apărut în antologia „Meloapee pentru început de mileniu trei”. Frecventează Atelierul „Vlad Ioviță” de la Biblioteca Publică „B. P. Hasdeu” din Chișinău.

Culcat
cu Lorca alături
File compacte lăsate în locul
unde tu ghemuită dormeai
Răsfoiesc
înghit rândurile
încercând să-ți citesc
gândurile

Fereastra
cu brațe deschise
Nici un folos
din chibritul lăsat pe pervaz
înainte de ploaie
Azi e noros
se va odihni bicicleta
Sunt salvat
ți-ai uitat bricheta

Tapete
în loc de tablouri
Boțite prin colțuri
Hârtii
Periuța ta de dinți
în paharul din baie
încă un semn c-o să revii

ODISEEA COSMICĂ

Între noi ani-lumină
Ani
Șansa să te văd depinde
de cât aer
mai am
Căi necunoscute
Coordonate fixe n-ai
Poate-mi ajung resurse
un semn dacă îmi dai

S-a oprit
la un nou
Satelit
nava mea
asteroid căzând

Tu
în vid
în nava ta
prin ploaia de meteoriți

Mă distrug
Pseudo gravitații
Pustietăți interstelare
Eterice vibrații
și ploaia de meteoriți

Între noi
din nou
ani-lumină
Ani
Șansa să mă vezi depinde
de
cât aer
mai ai.

PACEA DIN TRANSNISTRIA

Pacea din Transnistria
pe malul Nistrului crescută
ca mana din cer căzută

Pacea din Transnistria
Nu e ca din Olanda
Nu e ca din Jamaica
Nu e așa de tare
ca iarba crescută
în condiții normale,
dar are mai mult soare

Hai să facem un pod
s-o trecem peste Nistru!
Nu unul de lemn
Nu unul de fier
Nu unul de flori
Ci unul de iarbă

Pacea din Transnistria
Oare o vei lega la
șireturi și cravată?
Trimiteți-ne și voi un porumbel
c-o crenguță în cioc -
material pentru pod

Hai să batem un cui
în podul de peste Nistru
în podul de iarbă
Pacea din Transnistria
E pacea mea
E pacea ta

AȘTEPTARE

Să mă lași de zici că-s laș
Nu vreau să mor ca un erou

Orice subiect își are
oricum sfârșitul logic
dacă urmărim
tabelul cronologic

Mi-a rămas să meșteresc
parașute
din sticle goale
atâta timp
cât sunt în
așteptare

CINE ARE NEVOIE DE MINE?

Mai ieri eram aplaudat
Azi - singur, izolat
Mă-ntreb
Cine are nevoie de mine?
Poate mă așteaptă undeva
O pâine
Un pițigoi
ce tremură de frică
în pădurea de plastic și hârtie
Un loc la spectacol
O viță-de-vie?

Dar epuizat
decid
poate greșit
mă dezic
de tot
de toate
de mâine
dacă nimeni nu are nevoie
de mine

NOAPTEA

Sunetele ascuțite
s-au culcat că-s oboseite
Noaptea
Ca atracție divină
orice sursă de lumină
Noaptea
a umplut toată calea de lapte
Uneori mă regăsesc
printre cei ce se iubesc

Noapte
Tot ce-ai văzut
să nu spui
nimănui

I GIVE UP

M-am ars din nou, deși
am știut finalul piesei
dar nu m-oi răzgândi
de-o fi s-o iau de la-nceput
Credeam că sunt imun
la reacții adverse
însă surmenajul
nu l-am prevăzut

Desigur că eu mint
când spun că nu îmi pasă
Pus în situații
genunchii nu mi-i simt
Ușor luat de vânt
ca zmeul chinezesc
meșterit de tine
prin aer plutesc

Iar când vei dori
instincte ca atare
lucruri în principiu
ce nu mă privesc
nu voi fi primul eu
îl vei suna pe care

sau nu mă vei suna
nu vreau să mă gândesc
Spre dimineață, poate
va deveni mai simplu
când se va termina odată
acest dans
Cu ochii legați
Încerc a ține ritmul
pe muzica de genul
stare de suspans

Nu se acceptă gânduri
legate de speranțe
dar mai e un pod
la care n-am dat foc
Nu îmi fac iluzii
dar cu nesiguranță
jur și îmi promit
că n-o să mă întorc

Refren:

I give up

`Cause you let me down

NANOTEHNOLOGIE

Tu simți cum prin creier
Ne trece un cablu arhaic?
Permanent, chiar și atunci când facem baie
Prin emisfera dreaptă a ta
prin emisfera stângă a mea
Modelu-i vechi
și nu se poate conecta
la milioane de porturi performante
ce apar în fiecare zi
nemaivorbind de un Wifi sau USB
Până ieri se credea că memoria-l ascunsă-n antebraț
dar la ce să te aștepți de la cei cu ochii legați?

RODICA GOTCA

Născută pe 9 mai 1994, s. Hîrbovăț, raionul Anenii Noi, a absolvit Liceul Teoretic „Ion Creangă” din s. Hîrbovăț; licențiată în Științe ale educației, absolventa Universității Pedagogice de Stat „Ion Creangă”, Facultatea de Filologie, specialitatea Limba și literatura română, masterandă la specialitatea Istorie și Teorie literară în cadrul aceleiași universități. Deținătoarea premiului Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru cartea de poezii și eseuri „Ecolul sufletului meu” (Ed. Pontos, 2010), din cadrul concursului „Cărți manuscrise” al Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret (Ediția a XIII-a, 2009) și a titlului „Poetul anului”, acordat de Consiliul Raional Anenii Noi Secția Cultură, Turism și Sport (2013). Frecventează Atelierul „Vlad Ioviță” de la Biblioteca Publică „B. P. Hasdeu” din Chișinău. A publicat poezii în revista „România Literară”, debut cu un eseu critic în „Revista Literară”. Entuziasmată de citit și scris, de metatext/critifictiune și încrezătoare în literatura contemporană.

GOOD LUCK, AMICE

Prietenii pleacă și vin,
ca într-o sală de așteptare,
ca într-un antreu bicameral.
Sunt entuziasmați să te cunoască,
să îți spele rufele, ca mai apoi să le calce
zelos și cu foc între cumetre.

Când suferi o pierdere, prietenii te învață că sunt trădări mai mari -
Îți întorc spatele ca pe o pagină,
Se prefac că îți zâmbesc atunci când scapă
vre-o înjurătură printre dinți.
De la etajul 4 nu te observă nimeni;
Perdelele trase, țigările stinse,
lacrimi false și femei influente.
Good luck, amice.

Anii cot la cot se dau la schimb ușor
pentru un scaun în plus la masa de sărbătoare,
Fiice rătăcite ale mamei,
surori de cruce -
Puteam mânca duminica plăcinte și bea chiseliță fierbinte,
Aduna poze comune,
Dilua drojdiile unor relații,
Da cu oje identice unghiile de la picioare,
Puteam fi două mame puternice și frumoase,
Care-și poartă copiii în același cărucior.

N-am avut o zi a noastră,
însă azi, m-a prins singurătatea de mânecă.
Am vrut să mă sprijin cu mâna dreaptă de perete,
dar am observat că n-o am, am căzut pe asfaltul rece,
umplându-mi gura cu noroi și sânge.

Am gustat iarba prieteniei noastre -
un troscot ofilit cu savoare de iască,
să-l scuip nu mă lasă manierele,
să-l mestec, nu mă țin maxilarele..

Good luck, amice.

Mama îți transmite sănătate și întreabă când mai treci pe la noi.

FERICIREA

Nimeni nu mă poate deposeda de ea,
cum nu-mi poate jupui pielea.
Fericirea mea are două corpuri și un suflet,
adoarme la aceeași oră și mănâncă de șase ori pe zi.

Sunt mama a doi copii
le simt gândurile, ca pe niște furnici ce-mi traversează pielea,
le netezesc părul și fiecare firisor mă electrizează.

Cutia cu jucării devine axis mundi,
în ea adorm imaginațiile colorate, mașinuțele fără uși sau roți,
jucăriile muzicale, piese de lego, piese de puzzle - piese de copilărie.
Deja încep să poarte aceeași mărime și să lase urme de mușcături identice.

Fericirea echivalează cu numărul lingurițelor de terci mâncate dimineața,
cu viteza cicatrizării zgârieturilor de pe coate și genunchi,
are sunetul vocalelor rotungite în jumătate cu râsete.
Și îmi pare veșnică,
exact cum lor dinții de lapte.

Fericirea e în bucata mică de bomboană ruptă în trei,
în „pupa mare” și îmbrățișarea strânsă,
Și sar scânteii când batem palma;
Și se cutremură scoarța terestră când batem cu piciorul să alungăm un câine.

ȚIGĂRI

Mi-ai zis că mă poți lăsa cum ai lăsat fumatul,
că mă poți răsturna și lovi peste față cu lipitoarea de muște,
nu-mi mai frâng degetele pentru un inel de căsătorie,
las agoniseala de 3 ani și plec,
nu mă mai întorc.

Te las să mă crezi vinovată,
să ai justificări pentru hemoragiile violete,
tapetele rupte, farfuriile sparte și mămăliga din covor și draperii.

Fie cum vrei, zic, și mă desprind ca de o sârmă ghimpată.
Mă adun în palme
și fără nici o lacrimă, încap în blugii din clasa a VIII-a,
parcă m-aș întoarce acolo unde nu erai.

Îmi păstrez drept pansamente discuțiile despre copii,
acoperite de ultrasonografii și expertize medico-legale.

Seara, tu ieși pe pragul casei tale
și cauți, cu ochii, acoperișul sub care dorm,
dai cu piciorul conservei cu chiștoace și
umpli treapta cu scrum și țigări fumate pe jumătate;
le vânturi cu degetul,
încerci să găsești una încă neumezită de ploaie
... și scuipi
Ți-a rămas casa goală,
un început de chelie și
o conservă cu chiștoace.

ABSENȚE

Primul a plecat bunicul Ion;
Aveam 3 ani și-i duceam apă cu zahăr la căpătâi.
Mă speria moartea care-i ciocănea timpanele.
Țin minte frica,
iezii călare în spatele lui, lângă fântâna din râpă;
cuvintele deocheate de care râdeam amândoi.
Bunicul Ion nu se va mai întoarce acasă.

Apoi a plecat tata.
Aveam 6 ani, era seară, iar el avea un rucsac mare în spate.
- Unde te duci, tată?
- O să crești și o să înțelegi.
Am crescut, am trecut de 20 și nu-nțeleg nici pe naiba.
Nu l-am văzut 3 ani, ne despărțea un km și durerea.
Credeam că pleacă în Suedia.
Tata a plecat de-acasă
și de ziua mea îmi trimitea cadouri însoțite de bilețele;
îmi aducea cărți cu povești și portocale.

Plecasem și eu.
Am plâns și-am aruncat hainele-n geamantane,
am urcat sofaua pe acoperișul Volkswagenului verde al soțului
și am plecat de-acasă
speram să mă întorc,
speram să nu o doară pe mama și bunica.

Eu mai aștept să vină tata;
Copiii mei îl așteaptă pe tatăl lor.
Sfidăm drumul în 6 ochi.
bunicul meu și al lor nu mai vine acasă.
E seară și e vremea să mergem la culcare.

ARCANUL

Într-o zi o să-ți fac loc sub calorifer,
o să plăsmuim un cămin în care
vom pune la uscat suicidele
și o să te-nfăș într-un prosop galben,
după ce te vor scoate cu arcanul din baie.
N-am să te cert -
îți voi permite să fii beat fără remușcări.

Vom râcâi cu unghiile lutul de sub tapet
pentru a-i dezgoli venele,
pentru a da de sângele casei noastre
pe care nu o putem avea.
Tu vei uita să îți plângi feciorul,
care mereu a avut și va avea 30 de ani.
Vei omite fețele tuturor elevilor tăi,
pentru a mă vedea.

Vom depăna prin "cărți de muncă" firul,
vom da în ochi cu sare,
până-n verdele irisurilor noastre.
Tinerețea ta mi s-a înfipt ca un cuțit în pupilă.

Bătrânețea ta îți stoarce sângele din pulpe.

Nu mai avem fotografii comune.
Le-am trecut în negative pe toate

Ca să pot spera că vei fi un bătrân cuminte.

Ca să nu te urăsc.

Ca să văd fără frică cum privim lumea cu aceeași ochi.
Numai că
irisul meu e verde doar când plâng,
atunci se colorează negativele.
În mod normal văd prin lentile cu dioptrii diferite.

Și niciodată nu voi putea să îți spun Adio,
pentru că voi vedea tot,
chiar și pământul din ochii tăi,
și ceața verde de pe irisul tău incolor.

TATA

La marginea Hîrbovățului îți ții lumea-n pumn -
mănânci mere și miere și crești capre,
sub rădăcinile vechilor salcâmi îți smulgi firele sure din barbă
și te visezi nopțile într-o casă de sticlă.

N-am cui plânge, tată.
Patul tău nestrâns și mânerul țândări stau neatînse.
Îți calc urmele ce mă-ncap perfect,
repet cu faptele vorbele tale,
sunt mamă mai puțin decât tată –
pompez cu ventricolul stâng sânge masculin cu rhesus factor pozitiv.

Mă apropii de rădăcina salcâmilor uscați,
dau drumul caprelor să zburde prin bălării,
le tai funiile dintre coarne
și fug după ele, numărând urmele de copite pe iarba jilavă.
Ating pământul cu palma
și-l simt cald și uscat-
îmi sufli în palmă ultimul tău medalion literar.
Și ce folos e dacă te scutur de guler,
dacă dau cu tine de pereții văruiți și legați cu brâie albastre?

Tu nu ești acasă
și mă-mpiedic de undițele tale aruncate în pod,
îmi leg picioarele cu lesa galbenă
și-mi înfig în urechi cârlige ruginite -
dacă nu pot zbura până la tine,
o să înot
după ce o să fac 30 de ani.

DOR

Mărgelele tale de corn,
gâtul mlădios
pe care mă urcam ca-ntr-un scrânciob,
brațele tale moi și atente,
care nu m-au lovit niciodată,
clavicula ta sărită
pe care-mi odihneam tâmpla mică și bătaioasă.

Țâșnesc din vie și te strig cât mă țin plămâni: Mamă-ă-ă!

Sărind ca-ntr-o cascadă în părul tău,
înnecându-mă în ochii tăi.

Calea mea lactee,
risipită peste polul nord și sud simultan.

Să mor și să mă mai naști odată...

Viață și moarte în aceeași zi, în același an, în același mileniu -
al patrulea de sub ridul ochiului tău drept,
în care încap eu și copiii mei,
și casa noastră,
și satul nostru cu școală cu tot.

DUPĂ 50

După 50 viața abia începe.
o știa încă de la Școala medie,
când schia cu Tolea printre salcâmi din spatele casei.
I-au spus-o și băieții din Odessa,
cu care bea bere săptămânal în Gambrinus.

Era epilogul adus din, încă Cehoslovacia,
la pachet cu 8 pahare de bere cu blazoane,
unde era și leul ce și-l tatuase pe umăr.
(poate de pe atunci știa că poate fi un pahar de bere cehă)

După 50 viața abia începe.
Îi repeta și Natașka,
când se plimbau pe plajă cu băiețelul ei de 6 ani.

Trăia avansând spre 50,
lucra în port, era pe vas;
învăța într-o noapte cursul de anatomie,
avea femei imaculate,
un ceas argintiu și 3 copii în perspectivă;
usca prune și pastrama,
întorcea IJ-ul peste garduri,
era tată tânăr cu mustață neagră și obraz alb;
avea două costume sportive,
plănuire de lungă durată și
foarfece verzi pentru tuns mustățile.

După 50 viața abia începe.
Îi repeta Andrei înainte de a muri.
Era mantra intelectualilor de la sat ce s-au recăsătorit,
care citesc Dumas și merg pe bicicletă,
care bat mierea de mai și cosesc lucernă.

Așa crede și Leonea,
care îl convinge că e un alcoolic bătrân, sur la cap și putred,
râde de ferma lui de porci, casa cu două etaje
și scrisul memoriilor.

“După 50 îmi dau seama că am trăit ce era mai frumos,
am avut femei pe care după 50 n-o să le mai am,
am mâncat mere fără a rupe dinții,
am aruncat ciorapi fără să-i strâng,
am spus povești bune copiilor care deja nu mă/le mai ascultă,
am jucat domino cu fiica cea mică,
care acum are și ea copii.

După 50 copiii te urăsc ori le e milă de tine.
O sun beat și o rog să îmi vorbească.
Te sun să te aud, îi zic;
ea râde și eu sunt fericit.

După 50 cazi în letargia regretelor,
bei des și fără măsură,
te tund prietenii de pahar,
dormi îmbrăcat și flămând pentru că nu mai ai femeie,
îți rescrii viii la morți și aduni bani pentru înmormântare,
trăiești după frontiera celor mai buni ani
și speri că mai ești viril.”

După 50 viața abia continuă.

PORTRET DE FAMILIE

Sub cozorocul vechilor șăpci ale bunelului Ion,
în cutia unde-și ținea bisturiul și ața sterilă;

Sub a treia vertebră din stânga a bunicii Fevronia,
în bătăturile palmelor ei fine,
între degetele noduroase și veșnic imaculate,

sub litera latină care-i fără glas în ochii bunicii Fevronia,
lipită ca o muscă de filele cărților "ce fac rău vederii",
trecând prin vene scurtcircuitul tastelor de laptop;

În fașa dezlegată de nori,
odată lărgită pentru doi
și pusă, proaspăt îndoliată, înaintea mea;

Între pupila și lentila mamei mele Valentina,
dându-mă huța pe cordonul ombilical;

Pe scaunul înșurubat, de tata Grigore, într-un picior X,
la o palmă distanță de masa de scris,
rectificând, la curea punctualitatea.

Mă dezbin în două fluvii,
trag cu dinții acul unei broderii
ce va absorbi lacrimile și râsetele copiilor mei David și Daniel.

AUTOPORTRET

Dang!

În `94 inima mea

contrară diagnozelor premature,

verde cu alb în vrăbiile maternității Chișinău.

Bah! O rândunică.

Accreditare din arhi- și stră-,

pseudo-cap pe două scaune,

pediatric nonconformistă.

Hop! Grădinițele.

Hop! Școala primară.

Hop! Gimnaziul.

Hop! Liceul.

Hop! Facultatea

Și Dang!

În `14 inima lui,

Dang!

În `16 inimile noastre.

Conducătorul indienilor:

fără pene,

fără pipă cu zgură.

Mare și tare.

Azi, Dang! în moarte,

Mâine, moartea în mine.

Ca-ntr-un conspect

în 4 mâini și 6 ochi.

Șșșș -

un Dang! asurzitor.

NUMELE

Cel mai bine e să nu știi a-ți scrie numele,
să nu-l poți pronunța,
să nu-l vezi,
să nu-l simți tatuat sub piele.

Asta ar aboli tot –
stereotipurile și fobiile preexistente,
coșul pieptului, laba piciorului,
fruntea încrețită și pistruii de pe sâni.

Numele strică tot –

E un fel de boală incurabilă,
alergie la libertate și strâmtorare heteronimică.

Oare nu e fermecător să îți schimbi numele în fiecare dimineață,
să îl potrivești pantofilor și irisului exact ca pe niște fuste:

le iei la rând din garderobă,

le probezi pe toate până o nimerești pe cea de luni,

apoi pe cea de marți ș.a.m.d.

Duminica

te poți odihni de nume,

îți poți savura corpul imaculat, fără vreo pecete,

porii deschiși îi poți auzi cum respiră.

Numele te îmbracă strâmt,

te roade în șolduri,

te pișcă fermoarele
și te sufocă toți nasturii mari și mici.
Trebuia să mă cheme Maia,
să fiu josuță, blondă, cu sâni mari și fese rotunde,
să am ochi albaștri, buze subțiri, degete lungi,
genunchi șlefuiți în albul cărnii,
să mă mărit la 30 de ani și să nasc două fete gemene,
să lucrez într-un birou strâmt, dar cu pereții de sticlă și geamul mare,
prin care să n-am tentația să mă arunc.

Trebuia să mă cheme Anna,
să am bucle negre, ochi căprui, mâini puternice, frunte lată și senină;
să mă duc la școala de muzică și s-o abandonez într-o bună zi
pentru a intra la Colegiul de medicină din Bender,
să învăț bine și s-o tratez pe bunica de osteohondroză,
să am un Nissan albastru,
să mă duc la serviciu, la spitalul din Căușeni,
să fiu acasă duminica și în fiecare vară să plec la mare în Bulgaria.

Anna era să fie un pic mai fericită decât Maia,
Dar ambele mai nefericite decât mine.

DOUĂ TĂLPI

Două tălpi
se desprind din tălpile fictive,
adiționale umbrei noastre
și o iau razna,

deasupra lor se întinde leneșă frica
De durere,
De pierdere,
De schimbare,
De plecare,
De rupere dintr-un pământ.
Frica pe care n-o cunoaștem,
exact cum nou-născutul nu o cunoaște când rupe placenta.

Două tălpi
care nu lasă urme,
se tot satură și înjură
Sărăcia,
Alcoolicii,
Bolnavii,
Sinucigașii,
Analfabeții,
Emigranții
șterși din cadranul imaginilor sepie.

Pământul ce-l frământăm zilnic,
ne înghite ca o mlaștină orice mișcare,
ne asurzește .

Vizavi de tălpile mele
adorm cu grandoarea unor deziluzii necertificate încă,
le pun lanțuri socio-profesionale,
le gândil cu grilaje înflorate.

Sunt neumblată prin lume.
Nu-mi port tălpile,
îmi place să le admir.
Primăvara, la soare,
le bat una de alta.

Suntem noi
și la sigur că o să ne întoarcem vreodată.

O RÂNDUNICA NEAGRĂ ÎMI PULSEAZĂ SUB ARTERĂ

În antreu miroase a fum de țigară și pește afumat.
O sticlă de bere se tăvăleşte în bucătărie din inerție.
Tu dormi dus și visezi piulițe.
Eu închid ochii
și-mi imaginez cum mi-ar sta cu o rândunică tatuată pe gât.

les din puloverul negru și pantalonii sport cu dungi albe laterale,
cum fata ciobanului iese din catrință.
Îmi pipăi cu buricele degetelor gâtul și tresar,
lipsește tatuajul
și o gaură în urechea stângă.

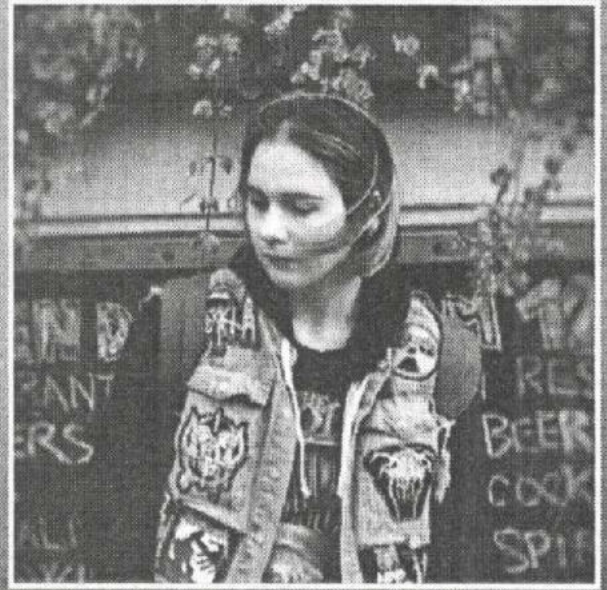
Îmi dau unghiile cu oja și mă simt frumoasă.
Fac abstracție de plombele din măsele
și-mi zâmbesc teatral în oglinda de la baie.

Tu nu știi cum sunt eu defapt-
nu-mi vezi gâțele de sub cușmă,
nici busuiocul pe care dorm.

Trag atent plapuma peste umeri,
ca să nu șterg oja și închid ochii,
îmi programez un vis frumos.
Sunt încă tânără pentru a avea regrete și frică de alcool și tutun,
sunt pe carosabil și am prioritate.
Îmi tremură genele și recit: *sous le pont Mirrabeau coule la Seine...*
Respir atent ca să nu spulber visele ce-mi bat sub tâmple,
dorm cu degetele înțepenite pe cearșaf, pentru a nu anina oja.

Dimineața mă trezesc, și mă smulg de lângă tine
cu pieptul de sânge și cu penele smulse din coadă,
cu lenjeria de pat tipărită-n obraz, părul încâlcit.
O rândunică neagră îmi pulsează sub arteră.

IULIA IAROSLAVSCHI

Născută pe 16 februarie
2001 în orașul Chișinău.
Elevă a Instituției Publice
Liceul Teoretic Spiru Haret.
Frecventează Atelierul „Vlad
Ioviță” de la Biblioteca Publică
„B. P. Hasdeu” din Chișinău.
Captivată de farmecul literaturii
și magiei muzicii, gata să
experimenteze
în orice domeniu.

CU ZAHĂR SAU FĂRĂ?

Gaița se ia la socoteală cu cucul,

Nu-mă-uita înfloresc chiar acum

Am pierdut un pariu

Deschid ușa

- Ceai?

- Din nou Cioran?

- Cu zahăr sau fără?

- E ora 4 și nu dormi.

- Demult nu am băut ceai de lasomie.

Am primit în dar o cutie cu ceai

Alb, negru, roz, galben

Îmi place să-l beau când citesc Cioran

Rup pachetul cu dinții și-l scuipe

- Mereu faci așa

- Și Chester Bennington s-a sinucis

A dat un interviu la talk show

Peste 4 ore l-au găsit spânzurat

- Ai citit deja de 4 ori „*Pe culmile disperării*”

- Nu mă mai uit la știri

Unul a fost găsit mort,

al doilea s-a jucat cu ceea ce nu se joacă

Șșșșiiiiii a aflat ceea ce nu trebuia

- Ce ai găsit interesant în ea?

- L-am găsit pe Tarzan mort

A curtat o cățea Cocker Spaniel,

Vecina o lăsa să meargă brambura

Spanielul îi făcea ochi dulci lui Tarzan

Astăzi l-am găsit mort

- Mai este ceai?

- Am visat ciori negre

- Cu zahăr sau fără?

ȘI ASTA VA TRECE

Rap-ul a făcut knockout rock-ului
Se practică contrabanda de meme-uri
Dacă nu ai meme cu tine, nu faci parte din colectiv
Look-ul se schimbă odată cu trendul
Metallica, Nirvana și Pink Floyd sunt doar tricouri de la H&M.

Mă joc cu mediatorul cu Slayer în buzunar
- Și asta va trece
Producătorii de animație fac remake la copilăria mea
Dora nu mai caută aventuri cu Ghetuță,
Se machiază și caută aventuri cu băieții.

Parinții afirmă că noi consumăm alcool, fumăm și ne drogăm.
Mulți nici nu ieșim din case
pentru a nu rata un episod nou din Game of Thrones
Anumite specimene au pătat numele nostru -
3% s-au grăbit să facă cunoștință și strică prima impresie
Vreau să plec cât mai curând să remodelez șablonul păzit la muzeu

Cu păr vopsit sau piercing în nas, nu mai surprinzi pe nimeni
Specia ta se repetă cu raportul aproximativ de unu la un miliard
Mai sunt 7 ca mine
Încă 7 "sataniști" cu păr vopsit și chitară Floyd Rose în spate.

BULLIED

Erai o fată iubită
Acum - „bullied”
Zeița Tyche nu te va mai ajuta
Fericiți sunt cei care te lasă
Fruntea înălțată nu mai vede soarele
Purtai mai mereu haine colorate și bibelouri
Acum ești călcâiul de la pâinea feliată
pe care toți îl ating
și nimeni nu-l vrea
Nu mai ești primită în rând -
Odată descoperită, nu mai intri

Ți-ai ridicat pumnii încleștați
Tyche nu este de partea ta

CASTELUL DE CIOCOLATĂ

Am 5 ani

Alerg desculță

Belka îmi mușcă călcâiele.

Mâinile plinuțe

îmi formează un unghi alungit

Perpendicular corpului mânjit.

Casele se distorsionează,

Copacii sunt giganți,

Rădăcinile – apeducte

mă leagă de castelul de ciocolată.

Oamenii nu sunt invitați la ceai,

Îți rămâne să înghiți în sec

Să te uiți la turta dulce,

Să te uiți cu lacrimi în ochi,

Dără de mucii pe mână.

Giganții calcă deasupra mea

Mă ascund în scorbură

“împrumut” alune

La ora 16:00

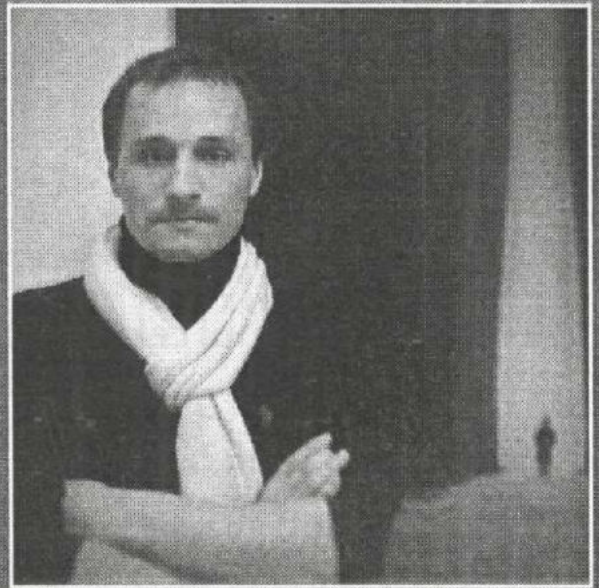
pe data de 16 iulie

NU PLECA

Sfârșitul este aproape
îmi spui prietena mea zburătoare,
De ani
îmi picuri suc de lămâie pe rană
îmi faci nopțile lungi
Adun anxietatea bucată cu bucată
Pentru a o vinde la yard-sale cu 2 lei
eu nu te-am invitat la o cafea;
eu doar mă uit în gol cu Luna Amară

Îmi creez speranțele cu storcătorul
O gaură neagră care înghite lumi întregi

ARTIOM OLEACU

Născut pe 30 ianuarie 1986, în Chișinău, Republica Moldova. În 2009 a absolvit Academia de Muzică, Teatru și Arte Plastice, specialitatea Actorie. Urmează un master la Scriere dramatică. Din 2011 actor la Teatrul „Satiricus Ion Luca Caragiale.” În 2013 obține premiul II la Concursul Național de Dramaturgie, organizat de Ministerul Culturii al RM. Piesa „X și Y în căutarea răspunsului”.

În 2015 învingător la Concursul de Dramaturgie, organizat de Uniunea Teatrală din RM, piesa „Diagonala B.” Actor, dramaturg, poet. Participant activ la Atelierul „Vlad Ioviță” și Cenaclul „Republica”. A publicat în revista „România literară”, „Revista Literară”

În dulapul cel vechi al bunicii
Artiom a găsit
ciuboțele
cămășuțe
căciulițe
pantalonași cu buzunare
de diferite mărimi și culori
mănușițe
Cum, Doamne, a trăit el, Artiom, 31 de ani
fără ca să știe
că în casa bunicii lui
sunt atâtea
în dulapul cel vechi?
Hăinuțe din copilăria lui Artiom
hăinuțe pe care le-a purtat Artiom
când era mic
când mergea să prindă valurile mici ale Nistrului
când se cățara pe acoperișuri de pe crengi
hăinuțe rupte
pe care le-a păstrat bunica
în dulapul cel vechi
bunica lui de o frumusețe rară

Eu cu Artiom
n-o să merg niciodată
Îmi fac harakiri la 10 degete
dar cu Artiom
n-o să merg niciodată
pentru că Artiom
a fost de căcat
pentru că rudele lui
au fost de căcat
pentru că mai bine stătea acasă
și bea ca o vită
Artiom scoate șireturile
între cer și pământ

Ce debil!

Încă mai cred

că cea mai frumoasă femeie din oraș

îmi va trezi dorința

de a merge cu ea

până la capătul lumii

Îmi scot șireturile pentru a face câteva noduri
balansez între cer și pământ.

Dragostea mea față de ea

e un păduche

care scrie în locul meu

Mă gândesc la Maria
tipa n-arată rău
e mai frumoasă decât în poze
Oare când își desprinde părul
îi ajunge până la coapse?

Mă gândesc la gura ei
Îți strecor batista-n buzunar
ce noroc
mă gândesc la Maria
mă bucur că nu poartă bluză
dacă ar purta
o
dacă ar purta o bluză
Ca să nu devin paranoic
și alcoolic
voi ieși noaptea afară
și voi dansa
în vârful picioarelor
cu gândul la tine,
Marie!

De obicei, Artiom stă singur la masa din colț
lângă fereastra enormă toată doar din sticlă
batista i se ghemuie în stomac
uneori oamenii se ridică greu din pat
timpul de afară se-mbată cu ei

O dată la două zile
îi pare rău

O dată la patru ani se merită

Artiom nu suportă singurătatea
Astăzi lângă el s-a așezat lume bună
Artiom a înțeles că zilele vor trece mai repede
iar plictiseala mai greu
Petrecerile și distracția nu se țin de Artiom
Artiom, cu tine n-o să mă duc nicăieri!

cl.1
stop 86
challenger
explozie
vulcan
gaze
papa
sinagoga
atentat
formula 1
vrancea
cutremur
steaua
liga
barcelona
acasă
york
ducele
căsătoria
ucraina
chernobil
catastrofă
chișinău
fără
tată
mama
singură
taraclia
greu
bunica
tânără
eu
blond
lugubru

fraieri
grădiniță
spital
comoție
cl.1
fără
deget
costum
tamara
ideologie
profa
olănești
feodorovna
agresiv
vecinul
vânătaie
sânge
dimineața
zămos
seara
nistru
amiaza
harbuz
seara
nistru
plimbare
tremur
timid
sărut
cireșe
bătaie
stop
cl.1

Bocancul e lângă chiuvetă
pe un scaun, lângă masă, în cratița pentru gunoi
Artiom l-a lăsat acolo și a uitat de el
bocancul drept e abandonat într-o cratiță pentru gunoi
plin de glod
e curățel, vesel, se usucă liniștit lângă sobă
Artiom a rămas la Olănești
De ce am ridicat vocea?
Sper că e ultima dată când am ridicat vocea
les afară, întuneric beznă, bătrâna rămâne cu ochii în lacrimi
merg repede să nu mă opresc
să nu mă întorc înapoi
Ajung la autobuz
șoferul mă recunoaște
arunc geanta și nu fac nimic
Nu vreau să mă gândesc la Artiom

Nu sunt comunist,
dar cel mai bun plombir
s-a făcut în `86
Eram mic
bunica
mă trăgea de mână
țipa în tot cartierul
Efimia Sergheevna
făcea grimase
mijea ochii
se sufoca de căldură
O căutam pe mama
îi împleteam cărările
și-i încurcam picioarele
făcând-o
să creadă c-am călcat
într-o sticlă spartă
Acum părinții mei
au cearcăne sub ochi
mama nu mai ascultă Beatles
tata nu mai fierbe blugii în cratiță
bunica e la pat
în depresie, iar eu
nu sunt comunist

Chiar dacă la orizont
va apărea ceva
ce ar semăna
cu un sfârșit de lume
Artiom a înțeles că va rămâne
același
băiețel
venit de la țară
născut la Chișinău
actor
care
la examenul de admitere
s-a așezat ghemuit
în dreapta cortinei
timid și retras
pentru a se ruga
în timp ce
ei
toți
cântau
zâmbeau
trăiau
ultimele
5 minute
din viața lor

Dacă această catastrofă
s-ar fi întâmplat nu pe
scenă,
dar în viață
mi-aș fi îmbrățișat mama
doar 5 minute
și-atât

Odaia mea e plină de obstacole
anevoios găsesc o scurtătură
merg atent să nu o trezesc
Efimia Sergheevna doarme
Artiom doarme în patul meu
Artiom doarme cu gura deschisă
respiră cu gura deschisă
eu merg printre obstacole
Artiom doarme în patul meu
eu dorm în patul mamei
mama nu doarme
mama are grijă de toți
mama de 2 zile doarme printre obstacole
Habar n-am dacă trebuie să povestesc toate astea
habar n-am dacă toate astea
poartă un gust estetic
Mă așez pe scăunel
privesc cum respiră
cu gura deschisă Artiom în patul meu

leri te-am visat, tată, din nou
eram pe malul mării, așezați pe nisip
ca băieții din filmul nostru preferat
cu pistoalele-n față
Tu îmi spuneai un banc și râdeam ambii
ca proștii
m-ai întrebat dacă am o gagică
ți-am răspuns
tată, desigur
e la fel de frumoasă ca mama
Și parcă simțeam că ceva
nu e bine
la fel ca-n povestea stupidă
cum culegeam piersici și portocale
O teamă cretină
ca și-atunci când eram student și m-am trezit
după o noapte de beție la cămin
iar oglinda
mi-a arătat fața mărită
m-am speriat foarte tare
am crezut că am înnebunit deja
când mi-a căzut peste deget
capacul de la canalizare
tu nu erai alături, iar eu plângeam înăbușit
- Tată, e imposibil să vorbim acum
cu pistoalele-n față
pe malul mării
Nu schimba subiectul
nu mă întreba
care-i echipa mea preferată de fotbal
Tu ai părăsit-o pe mama

Acum 5 minute
Artiom a înțeles că îmbătrânește
nu frumos
dar cu cap
poate cineva a mai zis-o
cu siguranță cineva a mai zis-o
dar anume astăzi
când Artiom
alerga alerga alerga alerga
pe străzile Chișinăului
transpirat
Artiom a zis:
- Unica femeie pe care
am iubit-o
m-a învățat să-mi pun
cu grijă
hainele pe umerășe

Artiom și-a pus telefonul în gură
a încercat să formeze numărul cu dinții
abonatul se afla în afara ariei de acoperire

Și-a zis:

- A plecat și asta
a plecat cu 2 magnețele pe care scria Moldova

A căzut pe gânduri

Interesant, unde?

Vorbea în turcă

în arabă

poate era din Mumbai

din New Delhi

felul cum era împletit părul

I-a zăpăcit și mai tare

turnul Babel

Și-a scos telefonul din gură

a scuipat de ciudă

și-a șters pantoful cu mâneca

s-a așezat la masă

- Îmi va fi mai greu s-o găesc

Lumea nu e un cămin de fete

din anii studenției

Mii de ferestruice miciuțe pe cer
îmi trag buzele ca pe-o sfoară
le întind puțin, se deschide una
zâmbesc - se deschid două
plouă mărunț - se mai deschide una
Privesc 5 secunde
închid ochii
văd șase, șapte ferestruici pe cer
cum îmi fac toate cu ochiul
râd în hohote, ferestruicile transpiră
ca după un păhărel de coniac
rar observ câte zece
douăzeci de ferestruici deschise
uneori nu le văd deloc
dar nu caut să le găsesc
se întâmplă de la sine
apar pe neașteptate
uneori când ies în scenă
mă întreb dacă vreau ca toate
să fie deschise
Artiom mă întreabă dacă-i posibil
să le vadă și el
Îți răspund scurt:
- Sigur
le vei vedea curând toate deschise
le vei vedea numaidecât și tu

Lumea lui Artiom e din câteva
linii & cercuri & diagonale
un pahar de plastic cu apă
la o masă albă
Vancu
Crodu
Coman
Komartin
fiecare înțelege moartea în felul lui
iubiții muribunzi
ce avortează 24/24
Ce poate fi mai drag?
o bucătărie albă
cu ferestre albe
un pahar de plastic
cu puțină apă-n el
telefonul încremenit în așteptare
lângă chiuveta albă
farfurie albă
prosoape albe
și câteva cești albe
cuptorul cu microunde alb
cu un carnet alb în el
acolo, înăuntru
ochiul se zbate
ca o schemă de evadare & plan B
pentru peștișorul de aur

ANASTASIA PALII

Născută pe 29 iulie 1993 în orașul Fălești, R. Moldova. A absolvit Facultatea de Arte Plastice și Design, Universitatea Pedagogică de Stat "Ion Creangă", secția Arte Decorative. Urmează un master în Design Grafic, în cadrul aceleiași facultăți. Frecventează Atelierul „Vlad Ioviță” de la Biblioteca Publică „B. P. Hasdeu”. Activează în domeniul managementului cultural. A publicat poezii în revista "România literară".

ÎNGERAȘUL NR. 10

Noi am fugit de la grădinița Îngerașul nr.10
să ne jucăm de-a mama și tata
într-o centrală termoelectrică.
Ne-am legat copilăria de turbine,
căutam jucăriile de altădată
și construiam din ele străzi
pe care să fugim cât mai departe.
Marina ne căuta,
noi ne-am ascuns
într-un transformator
și ne-am lăsat pe pereți numele adevărat.
Am jurat că ne vom întoarce să-l recuperăm
și-am plecat
electrizate se lipeau de noi sârmele și piulițele
dar am șters toate urmele
să nu ne găsească Marina.

DIN FERICIRE A FOST O IARNĂ GEROASĂ

Într-o iarnă geroasă eu și olga
îl căutam pe antihrist între iaz și cimitir.
Pe o colină șchioapă băteau clopotele la biserică
iar noi aruncam în iaz bulgări de zăpadă
în speranța că se va prinde
o pojghiță destul de rezistentă
și nimeni, niciodată nu va găsi
adevărul care stătea mișelește la picioarele noastre
sub acoperire.
Am început a dansa cu inima-n dinți
fără să observăm că un șarpe s-a strecurat pe lângă picioare noastre.
Am alergat cu inima-n dinți până la mijlocul iazului.

CINA

De când stăm la masă
robinetul picură continuu,
mâncăm paste dintr-o singură cratiță.
Închid robinetul
și o implor pe mama să mă lase să plec în cameră.
Nu vreau să mai mănânc niciodată din aceeași cratiță,
cu aceeași lingură, aceeași mâncare.
Frații mei pleacă și
eu rămân.
Robinetul picură continuu
ca o sentință.
Mama aprinde lumina
și macaroanele mi se opresc în gât.

GAME IS OVER

Mă dezbrac de toate organele,
le agăț de sfori,
le fixează cu cleștișoare
și aștept să se usuce la soare.

Între timp
calc strâmb pe tabla de șah
dar mai am încă două vieți.
Mă lovesc de o amintire arsă
și-mi aduc aminte de terciul din ajunul Crăciunului
pe care l-am mâncat
cu ciocanul și secera
înainte de culcare.

Acum ajung în camera infinită,
au mai rămas 30 de secunde,
mai am o singură viață
până găsesc măcar un colț de cameră,
până când dragonul se trezește,
până când salvez prințesa

...
game is over,
nu voi deveni niciodată nemuritoare
și deconectez calculatorul.

Apoi ies afară,
și urmăresc cum vântul îmi flutură
organele spălate,
prinse cu cleștișoare înăuntrul meu.

OGLINDA BUNICII

Poate că moartea se plimbă cu bicicleta pe străzi
și caută oameni care se plictisesc
vorbind despre moarte,
despre cât de costisitor e să mori creștinește.
Iar tu îmi spui într-una
cât de important
e să acopăr după tine
oglinzile din casă.
Într-o zi ți s-a spart oglinda cea mică într-un colț
și te durea inima de fiecare dată
când mă uitam în ea.
Apoi s-a spart de tot
și-ai umblat așa,
sângerând toată ziua.
Eu ți-am călcat iarba și ți-am tăiat florile,
am adunat insecte în cutii de chibrituri,
am făcut ruguri prin căpițele tale de fân,
am strigam și am sărit peste ele.
În ochii tăi albaștri - fumurii
au ars păpușile copilăriei mele
și tot tu ai plâns cel mai mult.
Tu ai murit
și ți-am măsurat amintirile
de la un colț la altul
toate cioburile rămase
prind viață.
Și tu niciodată nu vei afla că eu
ți-am dat foc la căpițele de fân la 7 ani.

DEZAMORSARE

În fiecare seară la 22:00
bătăile inimii îmi sunt străine.
Îmi așez cu grijă încheieturile
în poziția de somn.
În fața oglinzii
trasez linii giratorii cu o cariocă neagră,
arăt direcția în care circulă sângele
pe frunte, obraji, în jurul gurii
fac o disecție adâncă și-ncep a descâlci linia vieții
din plictiseală.
Îmi așez cu grijă firele de păr
în poziția de somn,
îmi cuprind picioarele
ca pe niște copii orfani.

Bătăile inimii se amplifică,
răsfoindu-mi jurnalul din copilărie
se opresc la pagina unde mama
îl găsește ascuns
după tabloul ei kitschios,
analizând fiecare moment din viața mea.

Alerg prin casă
caut o ascunzătoare
dar mama oricum mă găsește.
Îi azvârl inima la picioare
ca un exploxibil.
Mama știe cum să-l dezamorseze.

PROTEST

E concert în fața guvernului și oamenii protestează.
Ambulanțele caută copaci proaspeți tăiați,
politiștii sancționează pietrele scoase din pavaj.

Sufăr de sociopatie și merg
împotriva mașinilor, împotriva tuturor.
Până nu mă lasă să trec strada ca lumea
sunt nevoită să merg prin Chișinău
ca pe un teren minat de pietre și asfalt zdrobit.
E dreptul meu și nu mă poate opri nimeni.
Dau buzna din troleibuz,
îmi fac cruce până la isterie
și o iau la fugă.
La protest se distribuie masiv pliante low cost
în Grecia, Turcia, Bulgaria, etc.
Eu nu mă mai întorc în troleibuz
după plasa cu cartofi uitată.
Plec pentru totdeauna.
E dreptul meu și nu mă poate opri nimeni.

SUBSOLUL CU ȘOBOLANI

Subsolul cu șobolani
unde m-a trimis mama într-o iarnă după lemne
avea multe camere.

Știam că sunt doar 5 etaje
până când ne va fi cald
și oricum numărăm scările.

Subsolul cu șobolani
e unul și același vis din copilărie
pe care îl redescopăr în viața de zi cu zi,
în care șobolanii aleargă după mine
iar eu tremur,
zornăi cheile,
mă apăr cu o cutie de chibrituri Avion.

Subsolul cu șobolani
e unica fotografie de familie
aruncată de la balcon
ca un bilețel norocos de la pachetele de țigări.

Dorința pe care mi-am pus-o
mă înspăimântă în viața asta cel mai tare.

STEAGUL FURAT

Ți-am purtat toate perechile de ciorapi,
chiar și cele cu găuri la degete.

Dacă se întâmpla să-mi pierd perechea,
tot de la tine o împrumutam.

De-a lungul anilor

am lăsat în urma noastră ciorapi desperecheați,

iar noi suntem ba în România, ba în Moldova,

și de fiecare dată când ne întâlnim

vorbim numai despre hainele noi

pe care încă nu am reușit să le cumpărăm,

despre cămașa ta nouă, evazată, de la H&M.

dar nu m-ai întrebat nimic despre

cum am trecut iazul înghețat.

Te uiți lung la picioarele mele

și eu încerc să-mi ascund

găurile.

Găurile mele din ciorapi

au devenit la fel de mari

ca și *Steagul Furat* din 1 decembrie.

CRĂPĂTURA DIN BAIE

Nu putea să respire.

Aerul venea din peretele crăpat din baie.

De-acolo veneau și soția și copiii și părinții și prietenii.

Și tot acolo au plecat.

El a rămas

sprijinit de pervaz.

Îl ținea strâns ca pe un prunc care nu a fost legănat niciodată.

Și pentru că nu trebuia să existe

a început să arunce în el cu sticle goale.

Crăpătura devenea tot mai mare,

s-a întins de-a lungul peretelui din baie

până în mijlocul străzii

soția copiii părinții prietenii

se țineau strâns de dărâmături

luându-și rămas bun.

Trenul a venit mai devreme
și mi-a tăiat calea în arături.
Mama mă ținea strâns de mână
să nu mă fure trenul pe deal,
dar a plecat înaintea mea
și mi-a lăsat frânghia în mână
să i-o transmit bunicii.

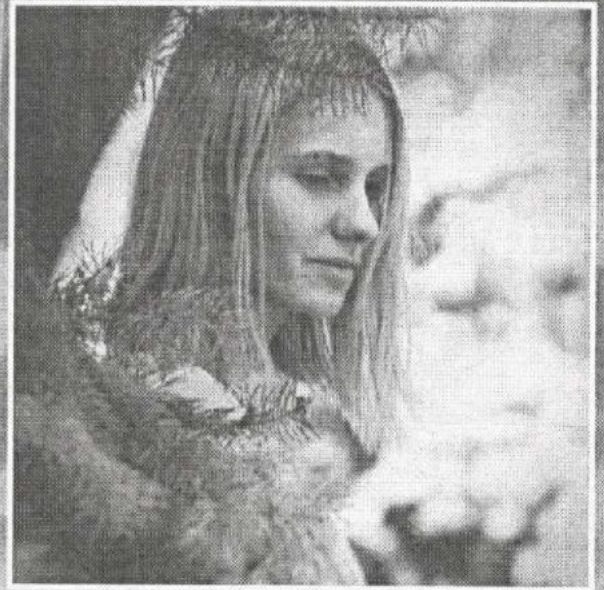
6 ani mersul meu semăna pesticide
pe un pământ străin dar solidar
cu corpul & sufletul meu rezistent la antibiotice,
am îngropat acolo pietrele cărate în copilărie
pentru fundamentul unei casei
în care nu va trăi nimeni.

Când ridic dealul
îmi caut disperată calea prin arături
și trenul întârzie.

Frânghia mai e la mine.

Îmi umplu fericirea
cu încă 3 baloane –
se-mprăștie pe jos.
Mama s-a așezat în capul mesei ca o ghirlandă,
târându-mă în discuții tete-a-tete.
Îmi umplu burta cu tot ce găsesc pe masă,
vorbec mai puțin,
îmi ascund fericirea în bomboane kis-kis.

ELENA RĂILEANU

Născută pe data 25 mai 1994.
Este masterandă la USM,
facultatea "Psihologie și Științe
ale Educației". Lucrează la
Biblioteca Municipală „B. P.
Hasdeu”. Visează să scrie o
carte, prin care oamenii să
devină mai buni. Frecventează
Atelierul „Vlad Ioviță” de
la Biblioteca Publică „B. P.
Hasdeu” din Chișinău.

ARICI

Pe când eram mică
Mi-am acoperit corpul
Cu blana unui urs
Visam să-mi aduci apă
Să mă prefac într-un fluture gri
Să pot îmbina negrul cu albul.
Visez la un vultur,
Noaptea e lângă mine
Îl strâng de aripi,
Nu cumva să-și ia zborul
Dar câteodată îl observ cum
Se transformă cu încetul într-un arici.

VULTURUL

La ușa din apartamentul meu galben
Aud zgomote.
Stau cu picioarele încrucișate pe canapea
Și privesc țintă în gol,
Le ignor.
Clipesc mai des ca să nu mă teleportez cu totul
în trecut sau în viitor.
Să pictez în minte un alt tablou
Măcar și despre cum ar fi fost să nimeresc
Într-o cameră cu vulturul.

IEPURI

Diseară o să visez iepuri.
Acum tac ca un ghețar.
Vreau
să-l aud
În toată Marea Neagră
Să-l arunc peste Sahara.
Un sâmbure,
Trecutul să-l dau de-o parte
Să ne putem consola:
„El trece și fără noi”.
Să fim cu toții laolaltă
Niște țigani crescuți în vrăji.
Mă-ntorc să mă rog.
Azi e prea trist.
Diseară o să visez iepuri.

SĂ ARDĂ

Vreau să-mi aprind candela rece
Lunec cu încetul într-un tunel
Caut sprijin în mireasma din jur
Stau și clipesc până-n amiază
Într-o lumânare -
Se aprinde
Și îmi zic: las-o să ardă.

TE AUD

Mă urmărești de când eram copil
Aerul devine tot mai ușor
Ma încred în mâinle Tale
Îmi ești mamă, tată, soră și frate.
Mă urmărești de când eram copil
Te aud vorbind cu mine
Și atunci când nu Te aud
Vorbim despre tot și toate.

CÂINI

Să nu zic nimic
Să-mi astup nasul
Cu miros de cafea
Să mă arunc în brațele tale.
Câinii mă așteaptă la poartă
Să urlu
Să nu par urâtă,
Să mă ascund ca Eva în tufiș.
Mă trezesc.
Ca să încep să vorbesc
Trebuie să tac.

MĂ ÎNTORC

M-am cufundat în lume ca într-o sclipire.

Credința, ce-o port mereu

Îmi sfărâcă mușchii și dinții

Mă întorc la Tine -

Suferință

Nimic mai mult.

Cer pământului să mi te-ntoarcă

Cântecul se scurge-n sus.

DOINA ROMAN-BACIU

Născută la 13 iunie, 1992,
în satul Grăseni, raionul Ungheni.
Masterandă la Universitatea
Pedagogică de Stat
„Ion Creangă”, Facultatea de
Filologie, specialitatea: Istorie
și Teorie literară. Frecventează
Atelierul „Vlad Ioviță” de la
Biblioteca Publică „B. P. Hasdeu”

NOTIȚE

Elena e plină de rochii lungi, înflorate
și niciodată scurte.

Își poartă părul strâns ca un bob de năut,
Macină frigul tălpilor goale
și pune întrebări - ce cad
ca lacrimile Margaretei
când mama era plecată de acasă.

Cât de ironic poți fi

După o perioadă de timp,
dacă nu știi să ierți.

20 iunie, 2012, noaptea misterelor

Nu pot să iert greierul -
care a intrat în casă odată cu picioarele tatălui,
Lăsându-mi capul ca un butoi.

14 aprilie, 2017

Nu pot să iert puiul din ou,
care mi-a lăsat atâta grijă în cap -
Să-l veghez în neștire.

16 septembrie, 2017

Mi-am iertat greșelile
La margine de pădure
am mâncat frigărui din puiul crescut.
Elena purta pantaloni,
Iar Margareta o ținea pe mama de mână.

VIERMII CU COLȚI DE ARGINT

În casă
mișună viermii.
La mijlocul camerei
Doarme
Fericitul i se spune.
Parcă n-are nimic,
dar are de toate -
Faptele lui sunt arme.

Pe masă,
Arde o lumină,
Viermii cu colți de argint,
Ne dau de știre
Că omul zace demult
Și nimeni nu știe.

FUM DIN NIMIC

Mi-am prins nasul în mâini,
ochii închiși cu unghiile,
fum din nimic,
latră câinii acum,
alături, în drum.
N-am timp,
mi-am prins nasul în mâini -
cald, frig...

REVANȘĂ

Pe capul său brun,
n-au ajuns încă unghiile,
s-au strecurat prin țesuturi -
păduchii care nechează.

Pe capul său brun,
n-au ajuns nici foștii lucrători
ai spitalului raional,
Insectele au dominat ținutul.

UN ZGOMOT ÎN CAP

A auzit un zgomot în cap.
Femeie nemăritată, fără copii,
Dar însetată de viață.
A plecat în deal.
Tata
țintuit la pat,
respira prin masca de oxigen.
Striga de frică.
Paturile goale erau în așteptare.

Cu o senzație de frig
Elena a părăsit salonul și s-a alăturat oamenilor,
care coborau la vale -
vânzătoarea, vecinii, colegii de școală,
elevii, muncitorii
care odată ajunși acasă
Au auzit și ei un zgomot în cap.

“LES FLEURS DU MAL”

La 7:30

o ceașcă uscată de cafea
pe masa de lângă fereastră.

Aceeași stare
ca acum doi ani,
când toți au plecat la odihnă.

Ea, neputincioasă în fața singurătății
Își nota schema morții pe un pat care i se părea străin.
Își arunca privirile în fiecare colț al camerei,
Analiza în detaliu lucrurile aflate în preajmă
Nimic.

Nici un contrabas dezacordat,
nici o trompetă ruginită

Soarele îi bătea în ochi.

Lipsită de puteri, se întorcea de pe o parte pe alta
De parcă s-ar uita la povestea de dragoste
lipită de coapse și două cuvinte mângâietoare.

Ar fi dorit să-i povestească cuiva
Alintată într-un fel de amintiri,
Cu speranța
că poate
va veni cineva să-i vorbească.

VERONICA ȘTEFANEȚ

Născută pe 15 decembrie 1985
în Chișinău. A absolvit liceul
„Gh. Asachi”, studii neterminate
la Facultatea de Jurnalism la
USM. Grafician la televiziune,
director AO „Trigon”, director
executiv Ethno Jazz Festival.
Frecventează Atelierul „Vlad
Ioviță” de la Biblioteca Publică
„B. P. Hasdeu”. A publicat în
revistele „România literară” și
„Revista Literară”

ODESSA

Când am revenit peste câțiva ani
Am înțepenit toți patru
Au rămas doar salcâmi
Câinele roșcat, deja bătrân
Oamenii străini
Marea calmă, fără valuri
Krasnîe Zori dărâmat
Și garduri, garduri, garduri

Salcâmul miroase a Odessa.
Lesă legată de deget
Pescuitul cu tata
Mama fericită
În copilărie scufundată.

Marea tulbure
Țipete, jocuri pe plajă
Valuri enorme
Am nimerit în furtună
Cât pe ce era s-o înec pe soră-mea.

Vila mare cât toată Odessa
Câinele roșcat, vecinii
Noi zburdam veșnic
Murdari, flămânzi, înflăcărați
Cinci copii ai tuturor
Fiecare din noi avea
Câte 10 mame și tați

Krasnîe Zori –
Știam acolo
orice cărăbuș pe nume.

Seară de seară
Toți grămadă
Ruși, evrei, artiști, moldoveni, odesiți
La o masă
Armeni, hamali, marinari și bandiți.

Căpitanul, de regulă, în capul mesei
Cu râsul neconținut adus din mare
Și atât de tare
De se cutremurau salcâmi
Și-și scăpau florile în salată.
Așa mâncam
Roșii cu zâmbetele unii altora.

Iar seara
bere și *tarankă*
Vocile din grădină
noi la culcare
mai puțin zgomotoase.
Romanțele scăpate în pahare

ENCEFALOGRAME

Trecutul sovietic nu te apasă
Ești doar tu cu tine
și fricile ce nu te părăsesc
Ca în filmele lui Lynch
Care-ți bagă panica în oase
Dar nu-ți explică de ce.

Să nu creadă cineva că ai remușcări
Te-ai ascuns după perdea.
Să nu-ți pună nimeni întrebări –
Ți-ai scos în față rufele.
E un truc pur femeiesc:
Să fluturi adevăruri dure
Ca să nu se bage nimeni
în ceea ce contează.

Nu ți-ai ars encefalogramele
N-ai făcut drame, când era cazul
Te-ai tăiat în trei bucăți
Una ai lăsat-o pe pereții din spitale
Alta – ai învelit-o în hârtie.
La ultima ai renunțat

Într-un graal întors cu capul în jos
Vom pluti ambele
Nu mai sunt invidioasă
Acum mi-am găsit și eu hainele

LA ANU`

Exact în clipa când hotărăsc să mă las de băut,
Vine tata de la vilă
și aduce, al lui propriu
făcut cu mânuțele lui de muzician notoriu
Un borcan de trei litri cu vin.

Nu degeaba se zice că talentul
dacă este – e-n sânge!
tata cu mare grijă destupă borcanul.
Aranjăm masa
așteptăm "proba" cu mare nerăbdare

Tata atent
emoționat și mândru îl toarnă în pahare
cu grijă bem
(în acest an – e a treia încercare)

După ce cu toții gustăm
tata fericit se lasă pe spinare
ridică paharul la bec
și exclamă "da culoarea!"

Doar după ce vede reacția –
tata poate sta la masă relaxat.
Vinul e ca și muzica lui
pătrunde-n emisfere, apoi te ia de suflet
Profund, dar foarte elegant

eh, tăticu
mi-ai dat peste cap tot planul
cu așa vin
mă las de băut tucma la anu`

MARINEI ȚVETAEVA

Aș fi vrut să merg alături, să te țin de mână
Să-mpart cu tine durerea,

Aș fi vrut să fiu unul dintre copiii tăi
Să-ți acopăr fruntea cu săruturi
Să-ți citesc înainte de somn povești
Din hârtiile de care stiloul tău s-a atins
să construim nu ținte – dar scuturi

Aș fi vrut să fiu unul dintre amanții tăi
Aș cere milă pentru tine de la sfinți

Dacă aș fi putut
ți-aș fi cumpărat
un revolver din magazinul de antichități
Ca să te împuști

CÂND O SĂ CREASCĂ MARE

Când o să crească mare
O să rămână bun și sensibil
Și o să aibă încredere în fiecare om întâlnit.
O să-l doară des
Dar o să reziste

Când o să crească mare
O să învețe să fie cinic și crud
Uneori cu motiv, alteori fără
Dar neapărat o să fie crud
Și cu mine tot

Când o să crească mare o să greșească într-una
Eu n-o să-l judec.
O să aibă mulți prieteni
Eu o să-i iubesc
Și în același timp
O să-i urăsc

Când o să crească mare
O să fie fericit
Și dacă nu
O să învețe să simuleze

Are nouă ani
Dar deja suntem în acest joc
El se preface
Eu mă prefac că-l cred

BUNICA

În ajun de Crăciun

Teatrul de Operă miroase a chifle și papuci.

Chiflele se coc în bufetul de la etajul trei,

dar mirosul îl simt încă din prag

când trec de turnichetul de la intrarea de serviciu.

Până mă scutură bunica de zăpadă

Mă salut cu deadea Kolea.

Veșnic aruncă glume noilor veniți.

Chicotesc în șiretul de la căciula mea mare și incomodă
pe care o poartă toți copiii sovietici.

Bunica, îmi îndreaptă fustița

Îmi lasă 9 copeici – pentru chiflă și compot
și pleacă la repetiții.

Iar eu rămân cu Nadea și deadea Kolea.

Nadea e fiica violoncelistei din orchestră,

cu un an mai mare decât mine, blondă, cu dinții strâmbi,
veșnic zâmbitoare și cu privirea vie.

Deadea Kolea e gardian

Are un caiet terfelit în care scrie poezii

Ne așteaptă să venim cu nerăbdare să ne distreze cu rime hazlii
și o face cu atâta uitare de sine

că-i tremură de emoție mâinile.

Râdem în hohote, cădem pe jos

strângem pe ștrampi praful de pe parchetul vechi și ros
de ani de zile din holul teatrului.

Când își termină creațiile noi

Lui deadea Kolea i se face rușine de slăbiciunea sa,
devine sever și ne fugărește.

Atunci alergăm prin coridoarele lungi și semi-întunecate.

La garderobă ne așteaptă teotea Klava –

o evreică mare și prietenoasă, dar foarte neîndemânată.

Când intrăm avem nevoie de timp ca să ne deprindem cu mirosul insuportabil de pantofi și cizme vechi. Dar răbdăm.

Teotea Klava ne transformă în zâne și prințese
ne pune pălării și măști, se lasă în fotoliu, bate din palme,
La finele fiecărei scenete ne cheamă la bis.

Urmărim ceasul de pe perete ca să nu scăpăm ora pauzei
când toți artiștii vin la bufet.

Atunci ne întoarcem în fugă la etajul trei,
ne ascundem la masa din colț și devenim timide.
Bufetul se umple într-o clipă de voci asurzitoare,
glume și arii dedicate bufetierii.
Mulți nu au bani și o îndulcesc pe teotea Mașa
cu promisiuni înscrise în caiet

Vin bunica și mama Nadei, vin colegii și prietenii lor,
ne iau în brațe, ne trag de cosițe și ne prind de nas.
După pauză – toți revin în săli,
Dar noi rămânem singure
confuze de liniștea lăsată în urma exploziei de drame și comedii
născute în bufetul mic timp de 30 de minute

Inventăm istorii.

Să nu râdă de noi teotea Mașa - vorbim în șoaptă
despre viitorul de artiste care ne așteaptă,
ne alegem rolurile și neapărat costumele.

În ajun de Crăciun

Mă duce bunica la Spărgătorul de Nuci
rămân fascinată de spectacol de eroina principală - Mașa
chiar mă îndrăgostesc
insist să mergem cu bunica să o văd în culise.

Enormă mi-e dezamăgirea

Când văd că de fapt nu e o fetiță fragedă cum am văzut-o din sală,
dar e o tanti aproape bătrână și strașnic de machiată –
încât nu pot să-i ghicesc fața.

Degeaba acea tanti străină Încearcă să-mi demonstreze
Că noi ne cunoaștem.

Iar regele șobolanilor mă îngrozește atât de mult
că mă ascund după fusta bunicii
o rog să plecăm acasă și nu pot să dorm noaptea.

O trezesc pe bunica din somn

Ea mă ridică în brațe și mă așează pe pian.

Muhlbach îl cheamă – e prietenul meu

Are clapele din fildeș. Două din ele sunt nefuncționale

Re bemolul din octava mică și fa diezul din octava mare

După moartea bunicii mama îl va vinde unor germani –
va costa o avere.

Voi plânge când vor veni hamalii să-l scoată din casă,
nu voi înțelege de ce părinții nu vor avea o altă ieșire
la începutul anilor 90

Îmi vor da lacrimile când voi bea compot de piersici

Îmi va fi dor de bunica

O voi vedea în lumina reflectoarelor

Îi voi auzi cântecul șoptit

Acum stau așezată pe pian.

Bunica îmi aduce compot de piersici,

eu mănânc piersicele

sucul îmi curge până la cot.

Sunt fericită

NOT FAIR

Rutiera e plină.
8 dimineața.
Ea stă cu fața la geam.
Nu observă
ghiozdanele ce o agață.

Are gheb în spate,
picioare scurte și fața deformată.
Are 30 de ani, dar e mică precum un copil.
Are părul aranjat, manichiura perfectă
strânge la piept poșeta elegantă.

Zâmbește străzilor
Stă în lumea ei perfectă
ascunsă de ochi străini

Cobor din transport.
Mă bucur să o văd puternică și mândră
Deși nu o cunosc, sunt sigură
Că nu are nevoie de milă

Merg spre serviciu
Și mă simt vinovată
Că nu am și eu picioare scurte
și un gheb în spate

NOROC, DANTE!

21 septembrie 2016
un an în urmă.
Alerg prin oraș
urc în troleibuz
adun cifrele de pe bilet
mereu le adun
azi nu e norocos
azi n-am când să mă
gândesc
ca și ieri
ca și un an în urmă
ca și 9 ani în urmă
treburi, sarcini
n-am când
e cald
m-așez
stație
intră un invalid
mă scol
îi ofer locul
plec în alt capăt
îmi dau lacrimile
îmi transpiră spatele
să iau facturi
să nu întârzii
să semnez contracte
îmi ridic ochii
în față stă un bătrân orb
mă întorc, mă uit în bilet

nu e norocos
21 septembrie
2+1=3
noroc Dante!
știu codul fiscal pe de rost
să reușesc
cifre cifre
prea cald
ies
merg pe jos
bărbat fără picioare
înghit în sec
fug mai departe
n-am când
alerg prin oraș
un grup de tineri surdomuți
nu mă gândesc
repet codul fiscal
alt troleibuz
alt bilet
alte cifre
eu și ale mele trei cercuri
cecuri,
să nu uit să iau cecuri
îmi mușc buza de jos
palmele ude
mă uit la ceas
oare au terminat ai mei
soundcheck-ul?

fug
contracte
n-am când
pe străzi invalizi
nu mă uit
nu-i văd
nu plâng
alerg
cu mânicile suflecate
alerg
până se face noapte.

Ajung acasă
îmi torn 100 de scotch
înghit
să adorm
repede
s-adorm
încă 100
s-adorm
încă 100
s-adorm.
Nu dorm
stau în troleibuz
plin de invalizi
ușile blocate
adun cifre
21 septembrie 2016
ziua în care

ți-au crescut aripi
21.09.2016
 $2+1=3$
 $0+9=9$
 $2+0+1+6=9$
iar 9
 $3+9+9=21$
 $2+1=3$
iar 3
noroc Dante!

cercuri
urăsc cuvântul invalid
in – valid
ne – valid
restul deci sunt valizi?
ce noroc
suflete moarte
Tu erai mai viu
și mai valid decât noi toți
cei rămași
răi, reci
și morți.
Când ți-au crescut aripi
și te-au luat în zbor
pescărușii
era 21 septembrie 2016
aveai 9 ani
noroc Dante

BRAZII DIN MOLDEXPO

Ieri mergeam prin Moldexpo
Pe aleea brazilor albaștri
Unul din ei – sădit de Gagarin
Adăpostea cățelele cu țânci
Mă însoțeau până la poartă
Golindu-mi sacoșa cu covrigi

În fiecare dimineață trec pe acolo
Azi e parcare
vara se fac concerte, copii se dau pe rolle
Continui să simt mirosul brazilor
după care ne ascundeam
când eram mici.

Merg și nu vreau să mă gândesc
de ce mi se opresc în gât covrigii.
Brazii au fost tăiați,
iar câinii otrăviți.

MORMÂNTUL LUI BRODSKI

Visam să ajung în Veneția. Am ajuns
Visam să vizitez mormântul lui Brodski
Nu l-am văzut. Biletul pe insulă era prea scump

Port brățara din mărgele albastre
E frumoasă.
Azi am fost la vilă și am sădit flori
Am uitat să-mi scot brățara și am umplut-o cu glod
Nimic deosebit
Sticlă de Murano și glod

MERS PE LOC

Demotivată, ca și tine
Excesivă, ca și tine
Pierdută, ca și tine
Ești norocos - ai măcar mândrie.

Smulg fir după fir
Să pierd conexiunile
Mă resetez.
Realitate – check
Circumstanțe – check
Cinism – check
Totu-i perfect.
Emoții – la minim

Ochi de piatră
Urechi de piatră
Mâini de piatră
Inimi de piatră
Două statui de piatră
Două oglinzi puse una în fața celeilalte.
Ca să nu înnebunim – ne facem pietre
Ca să nu înnebunim –
ne facem două bucăți de carne pe picioare
care merg undeva
Așa nu doare.

Arșiță, din nou arșiță
Avem nevoie de apă
Sărim în cratiță,
apindem aragazul
Fierbem supă din bucățile de carne pe picioare
Mâncăm
Să nu murim de foame.

Lăsăm tensiunea la o parte
Ne concentrăm pe lucruri cu adevărat importante

De exemplu – pe sănătate
Că tot ne-am propus să trăim veșnic
Dacă nu fumăm și facem sport – nu murim niciodată
Și bani – neapărat ne trebuie bani
cât mai mulți
pentru lucrurile de care nu avem nevoie
să fim bogați –
să facem înmormântare pompoasă
Și sicriu cu pietricele swarovski
cât mai multe pietricele
Sclipitoare și frumoase

Și încă ceva
Trebuie să ne iubească toți
“Dacă nu te iubești tu pe tine –
nu te mai iubește nimeni”
Nu vorbim urât
Nu supărăm pe nimeni
Doamne ferește să judecăm pe cineva
Facem doar lucruri bune
Să vină la înmormântare mulți mulți
cât mai mulți –
Asta e criteriul valorii
Numărul celor prezenți.

E ușor să spui că nu-ți pasă de sănătate
Când ești sănătos.
E ușor să spui că nu-ți trebuie bani
Când de foame nu mori.
E foarte ușor să neglijezi oamenii din jur
Când toți te iubesc și susțin.
E simplu și firesc să te înăduși de singurătate
În mijlocul mulțimii.

Două bucăți de carne care au picioare
și stau pe loc
Doi melci amputați de picioarele
pe care niciodată nu le-au avut.

APA DIN MINE

"Only dead fish go with the flow"

Am citit în baia unui bar
Scris cu markerul pe perete.
Apoi am urmărit
Cum curgea apa în chiuvetă.

Am înghițit ideea
Amestecând-o cu berea din pahar
Cât pe ce să mă înec.
Protestul trezit
Mi-a lăsat un gust amar.
Mi-a luat timp să înțeleg
Că fluviul nu greșește
și tot ce pot să fac
E să mă transform în pește

Să simt curentul apei
El știe pe ce drum apucă
Dacă am de zbatut – mă zbat
Când trebuie – las apa să mă ducă

O să înot cum simt și vreau
O să am răbdare
până din pește mă prefac
în apă dusă în canalizare
sau dacă poate am noroc
În spumă de mare

POEMUL FOȘTILOR

Stau în stație, aștept troleibuzul.
Curăț paltonul de firele de păr de cățea
și ascult muzică.
Cât ai scoate, dar dacă ai câine sau pisică în casă,
inevitabil hainele negre vor fi pline de blană.
Firele de păr pe palton sunt ca foștii
Poți să dai haina la curățătorie,
sa strângi urmele cu scotch,
dar oricum reapar la loc.
Apoi îi plimbi cu sine pe străzi
prin aeroporturi, orașe, autobuze și faleze
Continui să aștept
Scot fir după fir de pe mâneci,
de pe buzunare, de pe piept
Vine troleibuzul
urc și mă gândesc
că până ieri toți foștii
îmi încăpeau numărați pe degetele unei singure mâni
asta e cum oare?
e rău? sau e bine?
Seara vin acasă și nu mă feresc de câine, cum obișnuiesc
Mă așez pe podea în palton
cuprind cățeaua, o mângâi și o ciufulesc

VAMA VECHE

Copiii ne-au făcut cuminți
calculați, maturi
dar nu și timizi

Rebeli pierduți în nisip
Ne-am înecat ideile în mare
Iar speranțele de a crea o lume nouă
S-au scufundat în pahare
Acum mergem la adunări de părinți
Nu ratăm vizitele la dentist
Plătim facturi, veșnic grăbiți

Din protestul de altădată
A rămas doar muzica,
tatuajul decolorat
și cerceul din ureche.
Nostalgia, adolescența uitată
și plaja de la Vama Veche.

CAN YOU HEAR ME?

Câte cinci beri la bordul navei

Verdele strident al pereților

Patru dimineața

tu –

reciți *Demonul*

pe de rost

în rusă.

iar tu – *Faustul*

pe de rost

în germană.

Concomitent.

Noi trei

Eu tac și nu vă ascult.

Mă gândesc că sunt gata

să-mi dau viața pentru fiecare din voi

fix in clipa asta

Dacă va ajuta cumva

Îmi termin berea

Plec acasă

Cad pe pat

Mă învelesc cu verdele pereților din pub

3, 2, 1

Liftoff!

NOAPTE

Pervaz, tapete, țigările mele, Matisse.
Paste de ieri
Geamul deschis.
Afară – vântul se scaldă printre copaci.
În casă – ca și mâine, picură robinetul.
Te miști la margine de pat
Luna vine alături
Îmi ocupă locul pe cearșaf.
E liniște.
Din nou – autopsie.
Eu nu sunt
Aștepți vinerea sa vie.

"ЧЕРЕЗ ЗАПАД НА ВОСТОК"

Mi-ai ars cu țigara plapuma
și de fiecare dată
când îmi fac patul
zboară pene prin cameră.

De când nu mai vii
n-o mișc din loc
dorm îmbrăcat
nu te mai aștept
dar nici gaura
n-o cos

CUPRINS

CHIPUL POEZIEI TINERE DE AZI - DUMITRU CRUDU.....	3
VOCI CARE SE DISTING CLAR - MONI STĂNILĂ.....	4
VITALIE COLȚ.....	5
(CULCAT, CU LORCA ALĂTURI).....	6
ODISEEA COSMICĂ.....	7
PACEA DIN TRANSNISTRIA.....	8
AȘTEPTARE.....	9
CINE ARE NEVOIE DE MINE?.....	10
NOAPTEA.....	11
I GIVE UP.....	12
NANOTEHNOLOGIE.....	14
RODICA GOTCA.....	15
GOOD LUCK, AMICE.....	16
FERICIREA.....	17
ȚIGĂRI.....	18
ABSENȚE.....	19
ARCANUL.....	20
TATA.....	22
DOR.....	23
DUPĂ 50.....	24
PORTRET DE FAMILIE.....	26
AUTOPORTRET.....	27

NUMELE.....	28
DOUĂ TĂLPI.....	30
O RÂNDUNICA NEAGRĂ ÎMI PULSEAZĂ SUB ARTERĂ.....	32
IULIA IAROSLAVSCHI.....	33
CU ZAHĂR SAU FĂRĂ?.....	34
ȘI ASTA VA TRECE.....	35
BULLIED.....	36
CASTELUL DE CIOCOLATĂ.....	37
NU PLECA.....	38
ARTIOM OLEACU.....	39
[ÎN DULAPUL CEL VECHI AL BUNICII.....]	40
[EU CU ARTIOM N-O SĂ MERG NICIODATĂ.....]	41
[CE DEBILI].....	42
[MĂ GÂNDESC LA MARIA].....	43
[DE OBICEI, ARTIOM STĂ SINGUR LA MASA DIN COLT.....]	44
[CL.1.....]	45
[BOCANCUL E LÂNGĂ CHIUVETĂ.....]	46
[NU SUNT COMUNIST.....]	47
[CHIAR DACĂ LA ORIZONT.....]	48
[ODAIA MEA E PLINĂ DE OBSTACOLE ...].....	49
[IERI TE-AM VISAT, TATĂ, DIN NOU.....]	50
[ACUM 5 MINUTE.....]	51
[ARTIOM ȘI-A PUS TELEFONUL ÎN GURĂ.....]	52

[MII DE FERESTRUICE MICUȚE PE CER...]	53
[LUMEA LUI ARTIOM ...]	54
ANASTASIA PALII	55
ÎNGERAȘUL NR. 10	56
DIN FERICIRE A FOST O IARNĂ GEROASĂ	57
CINA	58
GAME IS OVER	59
OGLINDA BUNICII	60
DEZAMORSARE	61
PROTEST	62
SUBSOLUL CU ȘOBOLANI	63
STEAGUL FURAT	64
CRĂPĂTURA DIN BAIE	65
[TRENUL A VENIT MAI DEVREME...]	66
[ÎMI UMPLU FERICIREA...]	66
ELENA RĂILEANU	67
ARICI	68
VULTURUL	69
IEPURI	70
SĂ ARDĂ	71
TE AUD	72
CÂINI	73
MĂ ÎNTORC	74

DOINA ROMAN-BACIU	75
NOTIȚE.....	76
VIERMII CU COLȚI DE ARGINT.....	77
FUM DIN NIMIC.....	78
REVANȘĂ.....	78
UN ZGOMOT ÎN CAP.....	79
"LES FLEURS DU MAL".....	80
VERONICA ȘTEFANEȚ	81
ODESSA.....	82
ENCEFALOGRAME.....	84
LA ANU'.....	85
MARINEI ȚVETAeva.....	86
CÂND O SĂ CREASCĂ MARE.....	87
BUNICA.....	88
NOT FAIR.....	91
NOROC, DANTE!.....	92
BRAZII DIN MOLDEXPO.....	94
MORMÂNTUL LUI BRODSKI.....	95
MERS PE LOC.....	96
APA DIN MINE.....	98
POEMUL FOȘTILOR.....	99
VAMA VECHE.....	100
CAN YOU HEAR ME?.....	101
NOAPTE.....	102
"ЧЕРЕЗ ЗАПАД НА ВОСТОК".....	102

OPT'

Vitalie COLȚ
Rodica GOTCA
Iulia IAROSLAVSCHI
Artiom OLEACU
Anastasia PALII
Elena RĂILEANU
Doina ROMAN-BACIU
Veronica ȘTEFANEȚ

Cei opt poeți din această antologie frecventează ședințele Atelierului de poezie și proză "Vlad Ioviță", care are loc la Biblioteca Municipală "B.P. Hasdeu", în fiecare sâmbătă. Acolo i-am și cunoscut. Și asta este una dintre bucuriile mele.

Dumitru CRUDU